

CRÍTICA DE TEATRE

Més paràboles de Fo

De Dario Fo. Traducció: Joan Casas. Int.: Manel Barceló. Disseny de vestuari i màscara: Ramon B. Ivars. Direcció: José A. Ortega. (Barcelona, Sala Villarroel, 7 de setembre).

Manel Barceló ha presentat a Barcelona, a la Sala Villarroel, el seu espectacle sobre textos de Dario Fo. Vaig parlar-ne arran de la seva estrena al Centre Catòlic de l'Hospitalet en la temporada del GAT. Des de llavors, Manel Barceló ha representat *La tigressa...* una bona colla de vegades i ha tingut l'oportunitat de revisarla a fons. Ara, en arribar a Barcelona, caldria repetir el mateix que vaig dir en aquell moment: l'espectacle és globalment interessant i Manel Barceló hi fa un bon treball. Jo voldria remarcar que ha guanyat en seguretat i, per tant, en eficàcia en la comunicació; que es manté la frescor inicial. Un dels perills —evidents en espectacles d'un sol actor— és el de la variabilitat, el de cedir progressivament a fàcils concessions al públic, d'engruixir un tipus

determinat de recursos d'efecte segur, i això ha estat evitat.

Manel Barceló domina l'histriónisme i transmet, amb il·lusió, les històries de Fo. És un hàbil narrador —potser, dimecres, en la presentació no es va mostrar gaire sensible al batec del públic— i sap obrir-se quan li cal convertir-se en cinquanta mil personatges i fer descobrir al públic els diverses nivells i els mil-i-un matisos suggerents de les paràboles de Dario Fo. L'espectacle és, potser, encara massa llarg i hi ha moments —sobretot a la segona part— que cau en una franca monotonia i a mi, personalment i d'una manera ben subjectiva, em fan una certa angúnia alguns moments de gags massa fàcils. Tanmateix, cal reconèixer-ho, no afecten gens la viabilitat i la qualitat finals de l'espectacle.

AVUI 9 de Setembre 1983